

סיפור האישי של האשה שברחה עם מאהבן

הבריחה

סיפורה השבוע שרה כהן לכתב "העולם הזה":

באתי הביתה מאיקסאל. היה זה יום שישי אחרי הצהרים וכל בני המשפחה היו בבית. הם ראו אותי והתחילו לצחוק: "ידענו שאת תחזירי. שום יהודיה לא תסבול ערבי". אחרי יום או יומיים בא אלי השוטר חייק מנסיצ'ונה ולקח אותי למיטרת רמלה. הוא אמר לי שקצין חשוב מהמטה הארצי רוצה לדבר איתי.

בעצמי, אבל הרופא בדק אותי ואמר שאני צריכה לשכב במיטה, מפני שאני בהריון. אז חזרתי לאמא שלי והתחלתי לעבוד בתפירה. אחרי שבוע הלכתי לעשות הפלה וזה עלה לי 130 לירות.

*** הסיוע המיטרת ***

וכן ששרה לא היתה מוכנה להסביר בביתה את הסיבה האמיתית שבגללה

שרה כהן ואחמד מוהדי

היה זה דיון סוער ומלא הפתעות. שני עורכי־הדין הצעירים — אמנון זכרוני ו־דויד רימלט — לחמו בתקיפות, לא פסחו על שום סתירה שנתגלתה בעדויותיהם של בני משפחת כהן. משפחתה של שרה ה־אשימה את אחמד בנסיכון לחטוף אותה מ־ביתם, אך התובע נמנע מלקרוא את שרה — גיבורת נסיכון החטיפה — לדוכן העדים.

בזמן הישיבה נשמרה שרה בקפדנות על ידי בני משפחתה, כשמייעים לידם שליחיו של יחזקאל — בעלה לשעבר. אך את דעתה על העניין הביעה לאחר מכן: בתום הישיבה, כשהמשפחה יצאה מבניין בית־המשפט ה־מחוזי בתל־אביב, חמקה שרה, פנתה לכיחן הפוך, ועלתה למכונית וייליס שחנתה ב־מקום. במכונית, שהסתלקה במהירות, חיכו לה אחמד וחבריו.

חודשיים לפני כן נעלמה שרה בצורה דומה מהכפר הערבי איקסאל, בו התגוררה עם אחובה אחרי שהתגרשה מיחזקאל. אח־מד חיפש אותה או בביתה בראשון־לציון, ביקש להיפגש איתה כדי לשמוע הסבר על מנוסתה הבלתי מובנת. אבל כל אותה עת היתה שרה נתונה לשמירה קפדנית. היא הצליחה רק לשלוח מכתב לאחד מידידיו של אחמד, בו כתבה: "בזמן האחרון התחילו כל אנשי הכפר לבוא בשביל לראות את היהודיה. אתה מתאר לעצמך איך זה כואב. כל ערב הייתי בוכה נורא. אחמד היה שואל אותי מה קרה לי, ואני הייתי עונה לו שנוכרתי בילד שלי. אבל זה לא נכון. אני נוכרתי שאין לי בית ולא כסף ולא כלום. איך אני אביא ילד?"

"בזמן האחרון הרגשתי את עצמי חולה. אחמד לקח אותי לרופא. אני הייתי בטוחה

צריך דולף הוסטר עלידי גוש הבניינים של העיירה הקטנה בצפון הארץ. שכנו בו — מול בית־הקברות המקומי — שני צעירים שנסו מפני העולם כולו. הם ברחו ממשפחותיהם, מידידיהם וממיטרת ישראל. נגדו תלוי ועומד מישפט חמור: נסיון חטיפה לשם רצח. אך המישפט המאיים עליה חמור לא פחות. היא נאשמת עלידי משפחתה בעבירה על חוקי שמירת טוהר הגזע. כי שרה כהן, היהודיה הכשרה, העזה והתאהבה בצעיר הערבי אחמד מוהדי (העולם הזה 1423).

בחדר החשון למחצה אין כמעט רהיטים. שולחן אחד וארבעה כסאות, ומזרון צר מכוסה בשמיכות. אלה כלבו משמשים את שרה ואחמד בחייהם היומיומיים. אבל לא על כך הם מתלוננים. גם בתנאים כאלה אפי־שר לחיות באושר, במיוחד לאחר פרידה ממושכת ומלאת צער. אך על אושרו של הזוג מעיב צל חמור אחר.

"אני מפחדת. אני מפחדת נורא" ממללת שרה ביראה. "אני מפחדת שביום אחד או בלילה חשוך, יבואו וירצחו אותנו."

*** המיטרת המושפחת ***

מפנה הרמאטי חל מיד לאחר ה־ישיבה הראשונה של בית־המישפט שדן בעניינם של אחמד וחבריו. זה קרה לפני שבועיים.

שרה זומנה לישיבה כעדת תביעה ראשית, אך למרות דרישותיהם התוזרות ונישנות של שני פרקליטי הנאשמים, לא ניתנה לה האפשרות לעלות לדוכן העדים ולמסור את עדותה.

נשיקה בדרך לעבודה

נותנת שרה כהן לאחמד אחובה, בפתח צריפס העלוב, חסר החשמל והמים. אחמד ושרה החליטו להתחתן, וכבר פתחו בסידורים להתאסלמותה של שרה אצל קאדי.

ובאמת, ברמלה, בתחנת המיטרת, נפגשתי עם קצין בלבוש אורחי שהיה בן 40 לפחות. הוא שאל אותי למה עזבתי את איקסאל. אחר כך שאל האם אחמד רצה להכריח אותי שאעבוד בשבילו בתור זונה. כשע־ניתני לו שלא, אמר לי לגשת מהר למיטרת נס־ציונה ולמסור איוושה הודעה שתעזור למיטרת לעצור את אחמד. "את מוכרחת לעזור לנו", אמר הקצין. "בלעדיך אנחנו לא יכולים לעשות כלום."

גם בבית, כשסיפרתי על השיחה במיש־טרה, או אמי ודודי, פואד דרז'יש, לחצו עלי שאלך ואגיד במיטרת שאחמד איים עלי ברצח, אפילו שזה לא נכון. הם חזרו על זה יומיום ושעה־שעה. אמרו לי שרק כך אני יכולה לחזור לחיי המיטרת. סוף־סוף בא חייק ולקח אותי במכוניתו הפרטית, והביא אותי לתחנת המיטרת בנס־ציונה. חייק הוא שכן שלנו, וכמעט בן בית. הוא היה נוכח בזמן שאני מסרתי את הודעתי לסמל הראשון של התחנה.

*** "אנחנו יהודים" ***

אחד מהימים בא אלי בחור עם עניבה ועם חיק ביד, ואמר לי שהוא עתונאי. הוא שאל אותי למה עזבתי את איקסאל ולמה אני לא רוצה להיפגש עם אחמד. הוא דיבר אתי בנוכחות כל ה־משפחה ואני פחדתי להגיד לו את האמת. הוא אמר לי בסוף: "אנחנו יהודים ולא צריכים להתקשר עם הערבים. אסור לנו ללכך את שמנו."

אחר כך נודע לי שהוא סיפר לאחמד שאני קבעתי איתו פגישה, ושהוא נתן לי 30 לירות. הוא לקח את ה־30 לירות האלה מאחמד. קראתי לפני חודש בעתון שהוא

עזבה את אחמד. אבל גם ללא הסברים חשדו בה קרוביה. עובדת התקשרותה עם ערבי ניראתה בעיניהם כפשע חמור נגד המשפחה. הם עשו כל מאמץ כדי לנתק אותה סופית מבחירי ליבה, לא הוסרו להכניסה לכלא לתקופה ממושכת. סייעה בידם משטרת נס־ציונה.

ארוחת צהריים מוגשת על הרהיט היחיד ב־ביתם המשותף של שרה ואחמד — שולחן. בינתיים יש לזוג הצעיר חוב של 100 לירות במכולת.

בוקר טוב אומרת שרה לאחמד השוכב על מזרונם היחיד של בני־הזוג. כך מתחיל יומם השיגרתי של השניים, המסתתרים מפני משפחותיהם וידידיהם.